

der dog saa afgjort være meget mere Logik i end i det, man fra Flertallets Side, hvad enten det nu er gennem Forslag, som er stillet af den højtærede Finansminister, eller gennem Forslag, som stilles af Flertallet, gør, nemlig at ræsonnere omvendt: skønt vi i Forvejen tager hele den Indtægt i Skatter, som I har, vil vi alligevel, da det offentlige godt kan bruge flere Penge, tage endnu flere Penge fra jer, hvilket altsaa vil sige, at man forlanger, at de paagældende skal spise af deres Formue, og det paa et Tidspunkt, da man ellers tværtimod maa tilstræbe den størst mulige Opsparing. Jeg maa altsaa hævde, at de paagældende Bestemmelser, hvad enten de er foreslaaet af Finansministeren eller af Flertallet, er urimelige og afgjort ikke bør kunne gennemføres.

Tager man det hele under eet, maa jeg hævde, at en Række af de Bestemmelser, som ligger udenfor §§ 1 og 8, afgjort vil betyde meget væsentlige Forringelser af den gældende Lov, og i ganske særlig Grad maa jeg med al den Styrke, jeg overhovedet raader over, vende mig mod Bestemmelser, som gaar ud paa, at man i nogen Form, saaledes som vor Skattelovgivning nu en Gang har udviklet sig, kan gaa ind paa at tage Skat af Skatten.

Tilbage bliver saa det finansielle Spørgsmaal, det, der i særlig Grad har Forbindelse med Skatteskalaen. Som allerede nævnt af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard er det gennem Udvalget oplyst, at ved Gennemførelsen af de Ændringer, som er stillet af Finansministeren til Loven af 1922, vilde der fremkomme en Merindkomst paa 10 Mill. Kr., og ved Gennemførelsen af Flertallets Ændringsforslag vilde disse 10 Mill. Kr. forsvinde og erstattes med, at Loven finansielt skulde give nogenlunde det samme som Loven af 1922. En Opstilling herover har vi altsaa faaet; den findes ikke trykt vedlagt Betænkningen, hvilket jeg beklager, da jeg vilde antage, at ikke saa faa af Rigsdagens Medlemmer vilde kunne have Interesse af en saadan Opstilling. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard omtalte den Udregning, som er foretaget af, hvor meget dette, at Formueskatten i Fremtiden ikke skulde kunne fradrages i Skatteangivelsen, vilde betyde for Statskassen i Retning af Indtægt. Det opgøres af Finansministeriet til $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og jeg venter, at den højtærede Finansminister, naar han faar Ordet, vil komme ind paa dette Spørgsmaal. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i, at en forøget Indtægt paa 1,5 Mill. Kr. herved forekommer mig højst

usandsynlig lille, idet jeg ikke kan tro andet end, at Indtægten ved Gennemførelsen af denne Bestemmelse vilde blive endda ret betydelig større. Givet er det, at Formueskatten, saaledes som den har været i de senere Aar, giver omkring 40—50 Mill. Kr. En forøget Indkomst af 1,5 Mill. Kr. ved, at Formueskatten ikke maatte trækkes fra, skulde altsaa betyde, at Indtægtskattesatserne for de Folks Vedkommende, som har Formue, gennemsnitlig skulde ligge omkring ved 4 pCt. Det tror jeg ingenlunde kan være rigtigt. Jeg tror afgjort, at de maa ligge væsentlig højere. Men det finansielle Resultat, der vilde fremkomme ved Vedtagelsen af Flertallets Ændringsforslag, skulde altsaa, for saa vidt Opstillingen er rigtig, blive et saadant, at det balancerede med det, man faar ind efter Loven af 1922.

Men er dette, saaledes som Forholdene ligger i Øjeblikket, tilfredsstillende? Kan Skatteyderne være tilfredse med ikke at faa nogen forøget Udgift? Jeg mener afgjort, at man maa besvare dette Spørgsmaal med et Nej. Som Forholdene ligger i Øjeblikket, maa man absolut stille Krav om, at Skatterne, ikke mindst de direkte Skatter, maa ned; og dette Ønske imødekommer dette Forslag aldeles ikke. Nu kunde man jo stille Ændringsforslag til Forslaget og derigennem opnaa den Nedsættelse, som vi fra vor Side saa afgjort maa kræve. Men dette har sine meget store Vanskeligheder; og det har en ganske særlig fundamental Vanskelighed, nemlig den, at man endnu paa nærværende Tidspunkt ikke kan vide, om den finansielle Situation er en saadan, at man kan taale en generel Nedsættelse i Skattesatserne. At Forholdene efter Finanslovens tredje Behandling bør ligge saadan, at en saadan generel Nedsættelse af Skatteskalaernes Procenter kan finde Sted, derom er vi fra konservativ Side ikke i Tvivl. Men førend vi har Ændringsforslagene til Finanslovsforslagets tredje Behandling fremme fuldt og helt, kan vi ikke med afgjort Sikkerhed sige, om dette kan ske; men vi ikke alene haaber, vi venter ogsaa, at Forholdet vil vise sig at ligge saaledes, at man kan taale en Nedsættelse af de direkte Skatter. Og bliver da Forholdet, som vi haaber og venter, har vi jo gennem den gældende Lovs § 53, som det ogsaa er nævnt af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, Adkomst til ved Bevilling paa Finansloven at nedsætte Skatterne, og jeg kan da sige, at vi fra konservativ Side afgjort vil gøre, hvad vi formaar, for til den Tid ved Anvendelsen